

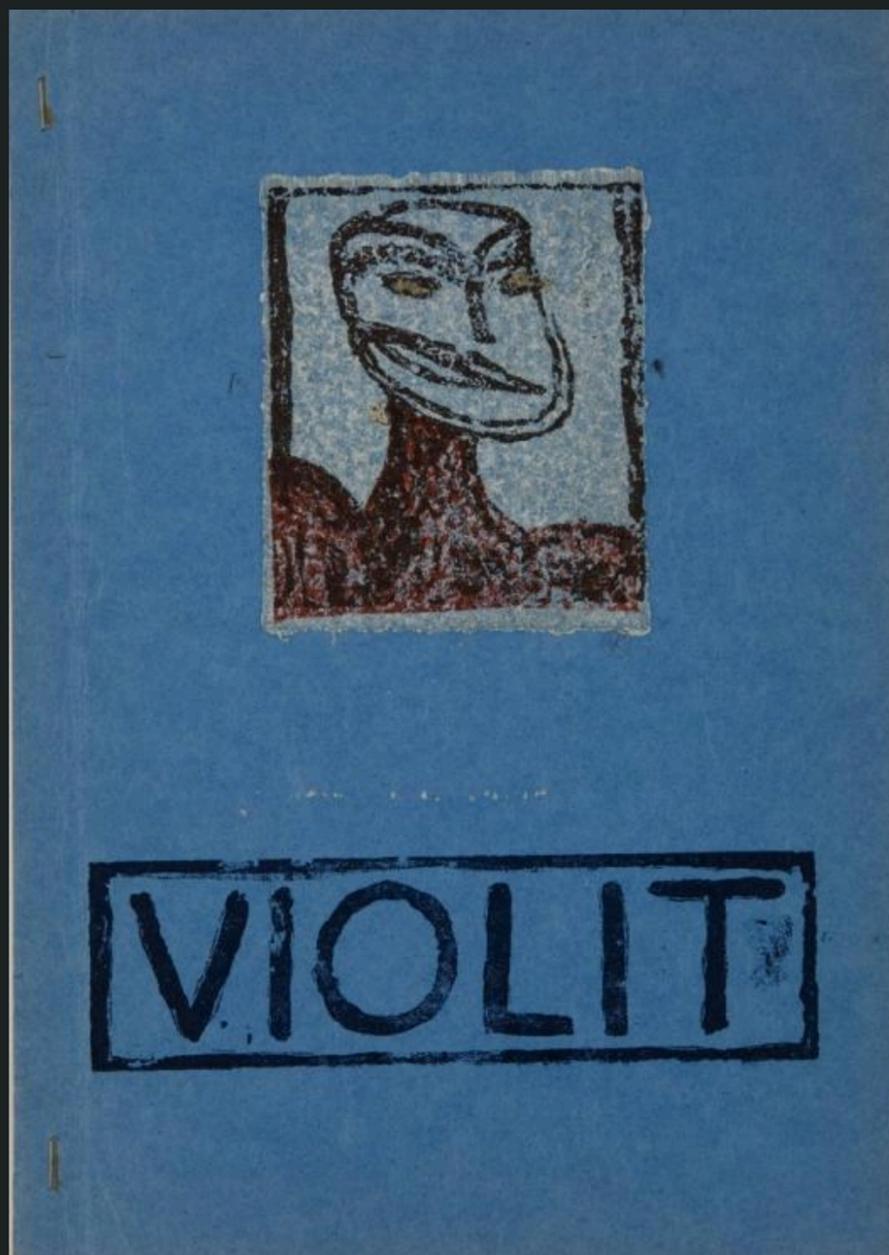

JÁCHYM TOPOL

Joela Falk

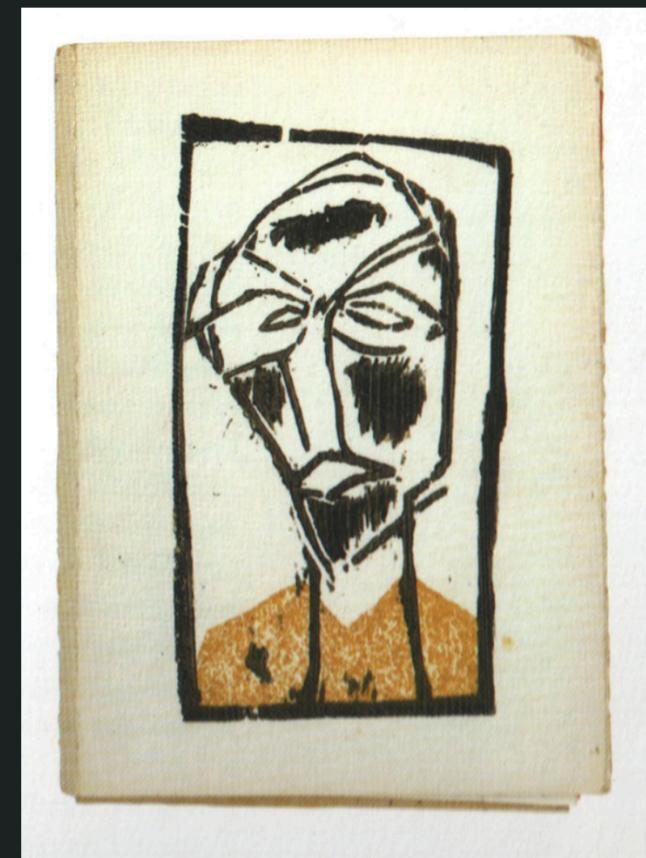
VIOLIT / DESÍTKA X

Desítka X / Violit

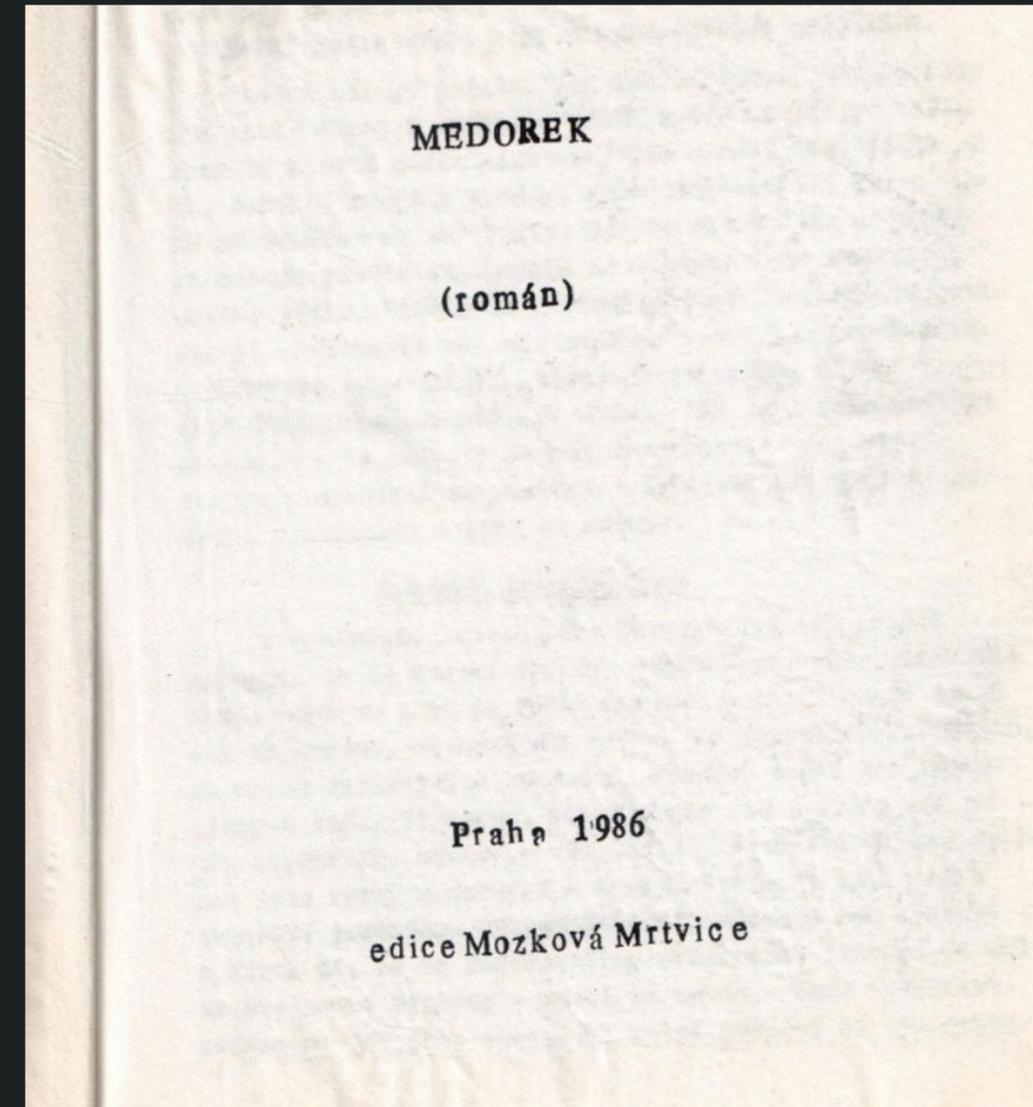
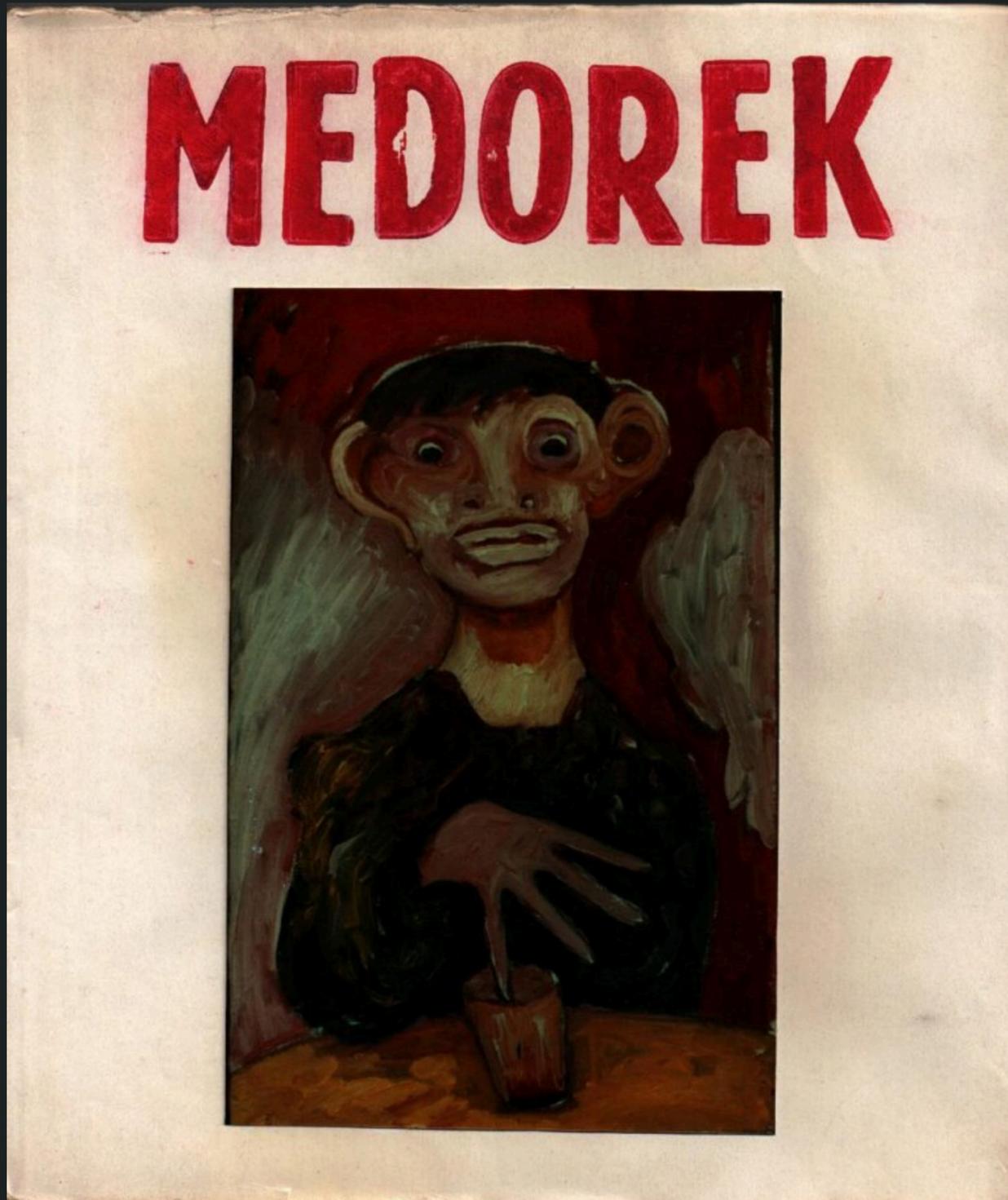
V roce 1977 jsem začal chodit na Střední průmyslovou školu grafickou v Hellichově ulici. Se studenty s podobnými zájmy jsme se poznávali podle oblečení a délky vlasů nebo podle gramofonových desek, které jsme s sebou často nosili. Mediální kampaň proti Plastikům a Chartě poměrně spolehlivě dodala informace o existenci „něčeho jiného“, než byl Karel Gott a celá normalizační parta. Také Hlas Ameriky se dal zachytit velmi dobře. Kdo chtěl, mohl si začít ujasňovat situaci. Atmosféru na škole asi nejlépe přibližuje skutečnost, že nám byla kontrolována délka vlasů a nesměli jsme nosit „trička s nápisem“. Škola byla odrazem tehdejší společnosti. Někteří pedagogové se v normalizaci tzv. realizovali, jiní se nás snažili něco naučit a od politiky odvést pozornost. Obecně lze říct, že profesori na odborné disciplíny vyzařovali sympatičtější rysy. Na některé z nich vzpomínám rád. Zásadní vliv na mě měla akademická malířka Ivana Pavlová a třídní Václav Šimice. Oba byli postupně vyhozeni. Také přednášky historika umění Bohumíra Mráze byly skvělé.

S Jáchymem Topolem jsem se seznámil v roce 1978 na přechodu pro chodce na Malostranském náměstí. Šli jsme pak spolu tuším za Markem Hlupým (dnes Kaplerem), který byl Jáchymův spolužák se základní školy, a následně za Vítkem Krútou. Jeho byt byl v tu dobu klíčové místo. V něm jsem později poznal i třináctiletého Filipa Topola, Jána Mlynárika, Martina Sochu, Davida Síse a Víta Bruknera, který pak po čase přivedl Víta Kremličku. Marek Hlupý a Petr Kubín byli moji spolužáci z Grafické. Mlynárik chodil s Bruknerem do učení. Krúta se Sochou na výtvarnou školu v Bechyni. Malá řetězová reakce. Tato sestava posléze začala vydávat sborník s názvem Desítka X/Violit. Co roční doba, to číslo. Celkem osm čísel, 1980–1981. Každý z nás dodal svůj text nebo grafiku v deseti exemplářích a jeden z výtvarníků vyrobil desky. Pak se to zkompletovalo. Do sborníků přispěla taky Gabina Fárová, další spolužačka z Grafické. Nepamatuji se, že by někdo z nás v té době používal slovo samizdat. Byl to prostě nejpřirozenější možný způsob, jak dělat něco po svém. Po této zkušenosti bylo u mě rozhodnuto, určité jiné možné cesty se pro mne staly nepřijatelné.

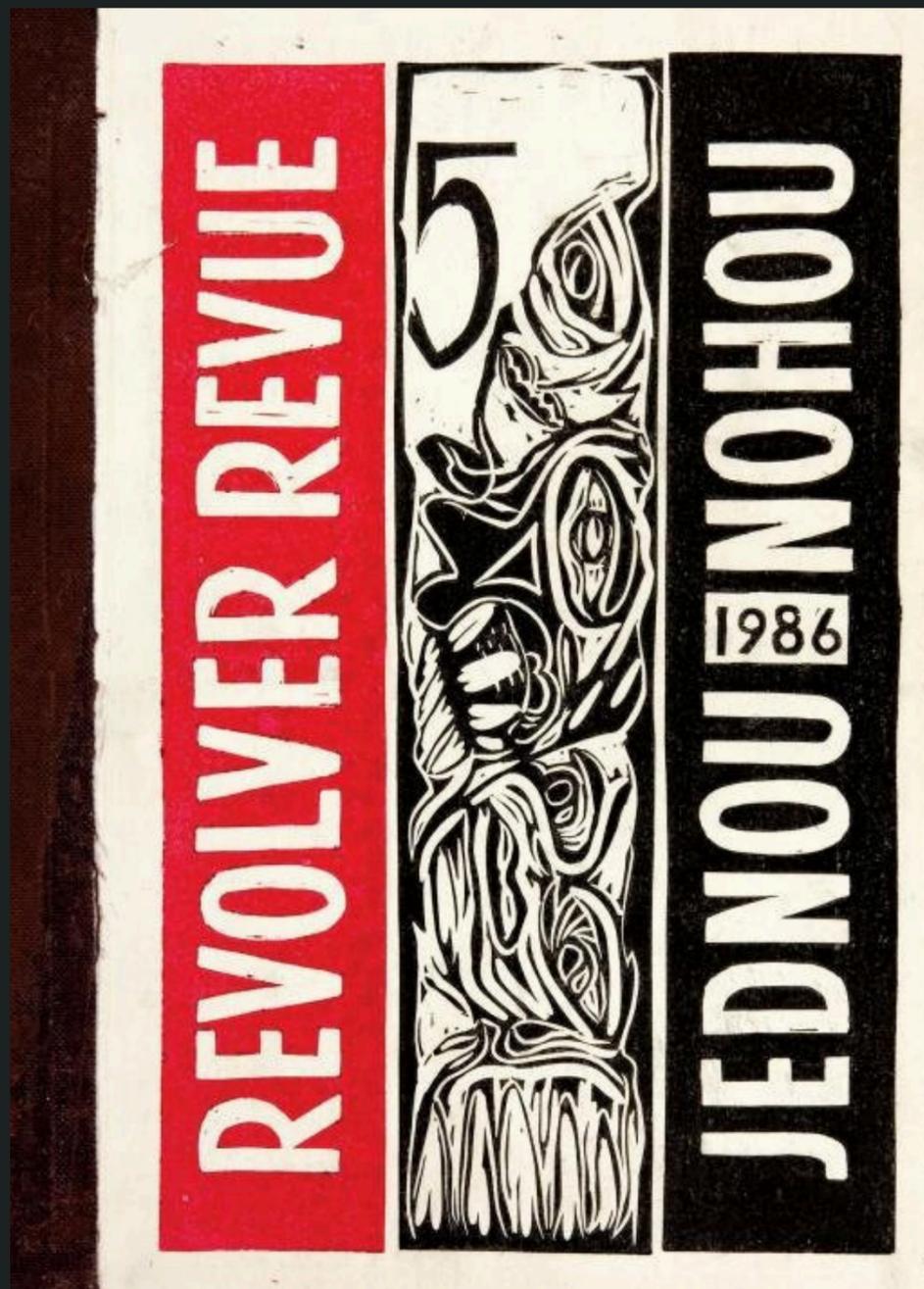

Text od Viktora Karlíka

MOZKOVÁ MRTVICE

REVOLVER

REVUE Č. 5 1986 KARLÍK

RR-profesionální a nezávislý magazín

JEDNOU NOHOU 1. 1985

JEDNOU NOHOU 2. 1985

JEDNOU NOHOU 5. 1986

REVOLVER REVUE - více než 1600 stran
kvalitního čtení v osmi číslech formátu A4

REVOLVER REVUE 6/87 JEDNOU NOHOU

REVUE 7-87 off ghetto magazine

REVOLVER REVUE - vychází v Praze 3-4x ročně

evolver revue
vykročila
ednou nohou

Z technických důvodů
podkládejte při čtení
stránky tímto listem!

DRUHOU STRANOU!

ČTENÁŘI!

První číslo časopisu Jednou nohou, posléze Revolver Revue vyšlo v lednu 1985. Časopis jsme začali vydávat s Jáchymem Topolem a Ivanem Lamperem, s kterým jsem se seznámil v roce 1984. Od začátku s námi úzce spolupracoval fotograf Ludvík Hradilek. Od čísla 5 byl v redakci Alexandr Vondra, od čísla 9 Marek Hlupý, od čísla 10 Joska Skalník a od čísla 11 Zbyněk Petráček, většina z nich se ale na přípravě časopisu podílela už předtím, nejvíc asi Marek Hlupý. S Revolverem postupně spolupracovalo velké množství dalších lidí, mnohé je sumarizováno v RR č. 31/1996. Jak jsem již několikrát při různých příležitostech popsal, Revolver Revue byla průsečíkem našich dosavadních samizdatových aktivit a fatálního setkání s Ivanem Lamperem, skvělým a důsledným organizátorem a mužem s vlastnostmi. Díky Ivanovi byl náš časopis mimo jiné samizdatem množeným cyklostylem, umožňujícím výrazně vyšší náklad. To jsme do té doby neuměli. Naším velkým vzorem bylo v tomto ohledu Vokno – časopis první generace undergroundu. Joska Skalník nám pak po čase naprosto zásadně pomohl pozvednout Revolver na vyšší technickou rovinu. Na listopad 1989 jsme byli výborně připraveni organizačně i technicky. Měli jsem speciální dílnu na výrobu samizdatů, počítače, cyklostyl, auto na distribuci a další vybavení. Technická a finanční podpora ze Západu měla v našem případě kam směřovat. Paradoxem bylo, že první legální číslo vyšlo až na podzim 1990, tedy rok po vydání posledního samizdatového. Původní redakce se mezitím rozpadla. Vše se začalo točit kolem Nezávislého tiskového střediska a startujícího týdeníku Respekt, kde jsem byl i já v období 1989–1990 denně. Zároveň jsme s Jáchymem, Barbarou Veselou a Terezií Pokornou začali budovat novou etapu Revolver Revue. V tržním kapitalismu. Uběhlo dalších pár let a v Revolveru jsem z původní samizdatové sestavy zůstal jediný.

RESPEKT

Revolver Revue 22 - BENETKOVÁ, BOŠŤ
MEJDA, HONCOPOVÁ, KRÁL, KRŮT,
MACHOVIČ, MČIVERNÝ, NĚMČEK, N
MAYKRIČ, STANKOVIČ, STANKOVIČOVÁ

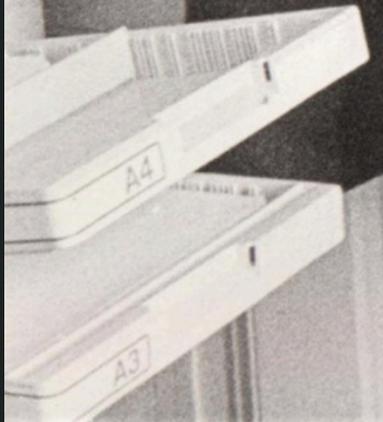
literatura jako zbraň
Revolver Revue

AMNESTY
INTERNATIONAL

RESPEKT

ČESKÉ DĚTI

Manifest Českých dětí

My, České děti vyhláshujeme, že svatováclavská koruna, české království trvá. Připravujeme se na příchod nového krále, což je náš nejvyšší cíl. Král z Boží milosti je Bohu odpovědný za svou zem a za svůj lid. Král je záštitou slabých proti mocným a bohatým, král je záruka. Ochraňuje lesy, zvěř, přírodu proti vládnoucím kriminálním živlům, bez nejmenšího pozastavení loupicím a ničícím poklady země, aniž by sami to, co jí vzali, nahradili. Král je zákon, před kterým jsou si člověk, strom, zvíře, půda, les rovni, a jakékoliv jednání jednoho na úkor druhého je zločin. Král pronajímá svému lidu zemské statky, nebo je dává v dědičné držení, a má radost, když se jeho lid s úctou stará o dědictví země a s láskou obhospodařuje půdu - matku, ze které on sám před tisíci lety vzešel. Království je posvátné dědictví a posvátné dědictví je ta největší úcta ke všemu, ke každému stromu, potůčku, hoře, mravenci v lese, k lidem a k jejich dílu, k důstojnosti každého jednotlivého člověka. Království není vláda menšiny na úkor většiny, či vláda většiny na úkor menšiny, království není vláda několika tisíc hrabivců, samozvanců, darmožroutů a parazitů země a národa. Království je posvátné.

SPORT/INFORMOSERVIS

INFORMAČNÍ SERVIS Č.1

(Vydává Nezávislé tiskové středisko: Jan Brabec, Ivan Lamper, Jan Ruml, Petruška Šustrová, Jáchym Topol, Jan Urban. Uzávěrka: 20.11, 23.00hod.)

PROTESTUJEME

Dne 18. listopadu 1989 uveřejnil Petr Uhl, jeden ze zakladatelů Východoevropské informační agentury, prohlášení o tom, že student matematicko-fyzikální fakulty UK Martin Smíd byl umlácen při brutálním zákroku proti studentské manifestaci v pátek 17. listopadu 1989. V neděli 19. listopadu Československá tisková kancelář oznámila, že ing. Petr Uhl byl zadržen a obviněn ze šíření poplašné zprávy (par.199) a z poškozování zájmu republiky v cizině (par.112). Ani ČTK, ani vláda, ani nikdo jiný nepátral po původcích surového masakru tisíců pokojných manifestantů.

Prohlášení Petra Uhla bylo založeno na informacích přímé svědkyně (ostatně velmi věrohodných, jak mohou někteří z nás potvrdit) a na informacích mnoha očitých svědků násilností. Kdo 17. listopadu večer na Národní třídě v Praze byl, může potvrdit, že by nebylo divu, kdyby byl při zákroku někdo usmrčen. Ministryně školství prostřednictvím sdělovacích prostředků ujistila diváky a posluchače, že Martin Smíd, který matematicko-fyzikální fakultu navštěvuje a manifestace se zúčastnil, žije. Ani ona, ani nikdo jiný neoznámil, zda nebyl usmrčen nebo těžce zraněn některý jiný účastník manifestace. Počet těch, kdo vyhledali lékařské ošetření, se ze dne na den téměř ztrojnásobil. A co se ještě můžeme dozvědět zítřka? Zdá se, že se Petr Uhl stal obětí dezinformace - ne-li rovnou provokace. Zdánlivě věrohodná svědkyně patrně nemluvila pravdu.

My jsme také v postavení nezávislých novinářů v dosud totalitním Československu a víme tedy, jak těžké, téměř nemožné je ověřit si některou zprávu, nemůžeme-li použít služeb státního aparátu. Víme také, jak často jsou zprávy pro státní moc nepohodlné zkruslovány a přerucovány, ne-li rovnou potlačovány. Tato skutečnost byla také jedním z důvodů vzniku Východoevropské informační agentury. Je nám úplně jasné, co Petra Uhla ke zveřejnění prohlášení vedlo. Nechtěl, aby násilí, kterému může zabránit jen odpor celé veřejnosti, zůstalo před veřejností utajeno. Plně se s ním solidarizujeme a protestujeme proti tomu, aby byl vězněn a souzen, a kategoricky žádáme jeho okamžité propuštění.

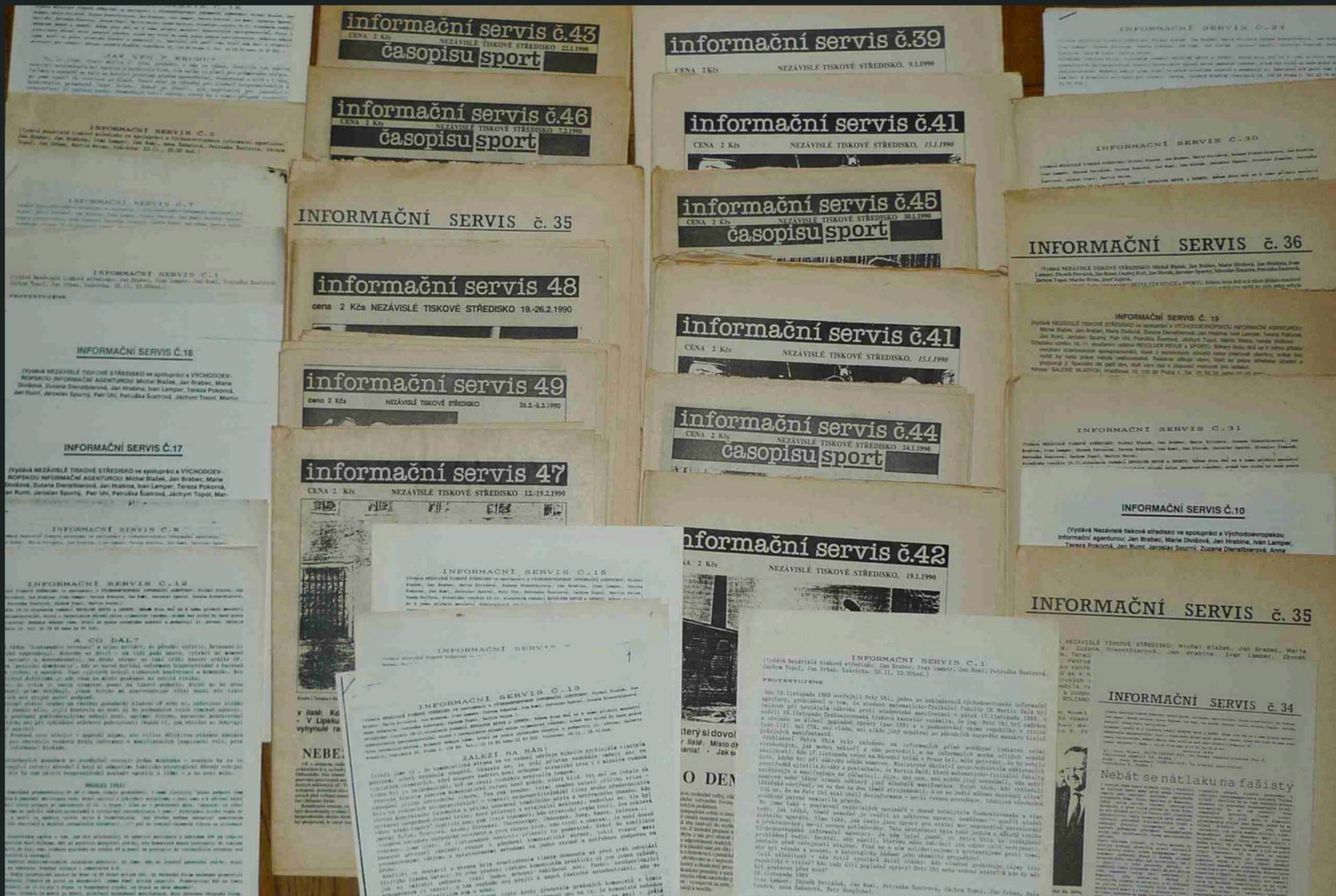
Celá záležitost v nás totiž vyvolává další otázky: kdo vlastně poškozuje zájmy této republiky v cizině? Kdo tady šíří poplašné zprávy? Petr Uhl nebo vedení státu? A kdo by měl být postaven před soud?

20. listopadu 1989

Ivan Lamper, Zbyněk Petráček, Jan Ruml, Petruška Šustrová, Jáchym Topol, Jan Urban, Saša Vondra, Anna Šabatová, Petr Pospíchal.

KRATKÉ ZPRÁVY

- * Při zastavení studentské manifestace v Botanické zahradě byl v pátek 17.11. zadržen JOHN BOK. Prokurátor na něj prozatím vazbu neuválil, ale je obviněn z útoku na veřejného činitele podle par.155 odst.2 písm.a), čímž mu hrozí odnětí svobody na jeden rok až pět let.
- * V dopise ze dne 20.11. 1989 upozorňuje děkan PedF UK prof. PhDr. Miloslav Sykora, CSc. "tzv. stávkový výbor, ze jejich destruktivní činnost děkanovi fakulty znemožňuje plnit zákonem stanovené úkoly fakulty." Dále tvrdí, že stávkový výbor stojí v čele "natlakových akcí" a vyhrožuje, že "následky anomálií v životě fakulty, které tato akce způsobí, jakož i případné škody na majetku v socialistickém vlastnictví, ke kterým dojde v průběhu nepokoju" ponesou vyhradně členové stávkového výboru.
- * V noci z 20. na 21.11. byly z nejistých osobních automobilů rozhazovány provokační letáky, v nichž podepsaná "Mladá levice" odsuzuje "protispolečenská vystoupení propagátorů a obdivovatelů stávých rozhlasových stanic" a hrozí, že pokud si stranice a státní orgány neporadí s narušováním procesu přestavby sami, převzou "řešení do vlastních rukou".
- * Při rozhovoru s pracovníkem ČSAV mikrobiologického ústavu se naše tiskové středisko dozvědělo o mimorádně schůzi ROH, kde pracovníci ústavu odsoudili brutální útok 17. listopadu a celých 20 let společenské devastace a podpořilo pozadavky studentů. Ředitel ústavu přiteto aschůzi prohlásil, že bude uvažovat o své abdikaci.
- * 20.11. se rozhodli oficiální novináři založit Nezávislý svaz novinářů; zatím se jich připojilo 80.
- * Maďarská nezávislá iniciativa v Československu, založená 18.11. 1989, podporuje Občanské fórum. "Souhlasíme s výtčnými cíly fóra a navrhujeme spolupráci, která by vedla k vytvoření demokratického Československa." Za MNI Karol Tóth, Šala, Februárového víťazstva 10.

Nebát se nátlaku na fašisty

Nezávislé tiskové středisko...
V pátek 17. listopadu 1989 uveřejnil Petr Uhl, jeden ze zakladatelů Východoevropské informační agentury, prohlášení o tom, že student matematicko-fyzikální fakulty UK Martin Smíd byl umlácen při brutálním zákroku proti studentské manifestaci v pátek 17. listopadu 1989. V neděli 19. listopadu Československá tisková kancelář oznámila, že ing. Petr Uhl byl zadržen a obviněn ze šíření poplašné zprávy (par.199) a z poškozování zájmu republiky v cizině (par.112). Ani ČTK, ani vláda, ani nikdo jiný nepátral po původcích surového masakru tisíců pokojných manifestantů.

LIDOVÉ NOVINY

Kdyby vstoupil do Kauflandu, byl by v Brně

JÁCHYM TOPOL

Tahle antologie klame tělem. Navlékla si totiž růžové šatičky, moderně rozsypaná grafika je tu a tam elegantně rozpi-tá, skoro jako šminka na svůdných líčkách divoženky. Že by k nám z Brna dorazila nějaká ta nová poetická vlna? Že by kdosi s rychlostí blesku vydal úplně nové tvory z těch nejvíc in poetry slamů? Že by se prostě urodilo?

Ale kdeže, na urputné novoty se tu nehraje. Vždyť stačí knížku otevřít a hned se vám nad čtoucí hlavou vynesou staří známí onoho prokletého „Brna krčemného“ (Pavel Šrut), totiž Brna Zelňáku i Petrova, Centrály a cikánských hospod v Tábořské, černočerné Svratky i domů potápějících se u Ponávky...

Onen Dynkův Kaufland v sáhodlouhém názvu je nejspíš léčkou, která má čtenáře na chvílku zmást. Přičemž jde pořád o to starokravavé, ponuré, propité a prokouřené Brno, metropoli tropící si šprťouchlata ze sebe sama. A poetické kořeny tohoto Brna známe, ať už se je snažíme odsekávat či nám snad hororově prorůstají tělem a sápu se na srdce. Vždyť všechny ty brněnské básničky i jejich spřežence léta čteme, lhostejno zda jsou z

Údolní ulice, Kunštátu, Kyjova, Budějovic, dlí jako Ivan Schneedorfer na poloostrově Tsawwassen, anebo dokonce, herdek sakra!, pocházejí až Prahy, která je zde s prožluklou ironií viděna, jako „blyštivá, daleká a karnevalová“.

Básníci dodali práce původní, dosud nepublikované. Zázemí měli v deníku, který se k poetickému pokusu prupůjčil a poezii od nich objednal. Téma bylo volné, mělo se ovšem města Brna či přilehlých oblastí alespoň dotýkat. Karavanu celkem pětadesáti poetů a poetek uvádí klasik, zesnulý Karel Křepelka, následují ho demiurg Jan Novák, Pavel Řezníček i Leoš Slanina, ční tu nestor české poezie František Listopad, guru Zdeněk Rotrekl i první dáma lyriky Viola Fišerová, zapojila se i včerejší mládež, totiž J. H. Krchovský, Milan Ohnisko, Pavel Šanda, jimž dýchají na záda už další běžci, Bohdan Bláhovec či Diana Nguyen...

Chybí tu vůbec někdo?

Celkem tři generace mluví o Brnu, městu, které je uhranulo, sedlo si na ně a dusí je anebo kolem něhož jen tak prosvištěli. Vypadá to, že olbřímí antologie se povedla. Výběr z básní otištěných v MF Dnes, 2006–2007, má na svědomí Dora Kaprálová, sama básnička, a navíc ještě kritička.

Květiny pro Maa

Jak vysvětlit čínským studentům sametovou revoluci?

JÁCHYM TOPOL

Fronta se kolem strážních stanovišť pohybuje pomalu. Jsem tu jediný Evropan. Fičí studený víchř, město zalehl sníh, prší. Náměstí Tiananmen, kde se sunu davem, je středem nejen Pekingu, sídliště postaveného pro auta, kde žije nějakých 16 milionů lidí. Je posvátným místem celé země, tady Mao v roce 1949 vyhlásil zrod Čínské lidové republiky.

Kolem sviští autáky, město panelů žhne obchodem, vyznačuje stres. Ulice jsou spojkami k cestě do práce, kvůli vzbouřeneckým Ujgurům ze severu teď brzdi provoz metra kontroly. Tiananmen je ale velkou zónou klidu. Každý Číňan se prý chce jednou za život po tomhle slavném náměstí projít. Navštívit Zakázané město. A poklonit se či alespoň zahlédnout Velikého Kormidelníka. Úplně všichni ho ale nemilují.

„Utekl jsem, když začaly svištět střely. Pak uzavřeli náměstí a začali vraždit,“ vypráví o počátcích dvacet let starého masakru básník Tchang Siao-tu. S kolegy, kteří přežili, založil časopis Survivor, který vláda zakázala. Tehdy uvažoval o exilu, bál se věznění. Zhruba posledních deset let je ale situace jiná. „Pokud nenapadáte vládu, mó-

žete si psát a říkat, co chcete,“ říká Tchang. „Vláda už ví, že nemá smysl vyrábět mučedníky. Lepší je za prohřešek jednoho vyhodit na dlažbu všechny, nebo dát novinám pokutu. Pak se novináři hlídají a cenzurují mezi sebou.“

Pod poklopem

Vojáci zase prohlízejí tašky. Zase okazují pas. Jdu teď mezi partou chlápků ve vafáčích a kožených kabátech. Tváře zbrzděné a rozsekávané vráskami. Jako by na poli stáli ještě včera. V ústech pahýly žlutých zubů. Někteří v rukou drží kytice tulipánů. Vypadají jako duchové z podzemních chodeb Zakázaného města. Pokud někdy slyšeli o studentech, pobitých na náměstí, jsou to pro ně nejspíš bezvýznamní mravenci. Rozdupání na kaši. To se mravencům stává.

Mao dál zůstává bohem, sjezdovitelem a symbolem jejich země, obrovitého kontinentu, mimo nějž si svět zřejmě nedokážou představit. Vejdemo do haly. On je tady. Zatím jen malba. Usmívá se. Je to onen laskavý a mužný úsměv stranických tajemníků. Všude okolo mne se teď natahují ruce. Mozolnaté s ukousanými nehty. Kladou kytice modle k nohám. Dál se řineme tmavou chodbou. Strážci, stojící na každém metru, jsou na tmu uvyklí.

Chlápek za mnou vytáhne kapesník a tiskne ho k očím. Začínám být taky dojatý. Neuškodí si maličko zopáknout dějpravu. Rok 1958: Mao vyhlásí Velký skok. Ruší rodinu, peníze, soukromé vlastnictví. Při hladomoru zahyne asi 30 milionů lidí. Rok 1966: Mao vyhlásí Kulturní revoluci. Rudé gardy popraví a umučí stovky tisíc nepřátel lidu. Rok 1976: Mao umírá. Od té doby je tady. Teď tak pět kroků ode mne. Pod skleněným poklopem.

Obrněný vlak

Maa mi propaganda do mozku zapasovala jako obra. Muž, který tu leží na zádech, pod rudou vlajkou se zkrfženým srpem a kladivem, vypadá jako procek. Možná je to nasvícením, je jak z vosku.

Snad nejodpornější scénu z dějin masové smrti zaznamenal Maův osobní lékař, Li Čchi Suj. Jeho kniha je v Číně zakázaná. Mao miloval projíždky ve svém obrněném vlaku. Na cestu se vydával s bateriemi lahví, koší jídla, oblibenými straniky a hejnem milenek. Li Čchi Suj popisuje vlak svištěcí temnou krajinou, ve které žhnou jen záblesky ohňů ze stovek domácích pecí, kde musí vesničané tavit železo. K trati se vydávají zástupy ubožáků. Někteří po cestě

umírají hladu. Nevěří, že bůh o jejich utrpení neví. Na jednom místě vlak zastaví. K cestujícím doléhá zoufalé volání. Ruší je to při hostině, tak zavřou okna a jedou dál.

Zmrzlá prasata

Cesta ze Zakázaného města, bludiště císařských paláců, chrámů a zahrad, vede mezi kovovými koridory. Opouštím venkovany, mezi které jsem se vetřel, jdu mimo, schválně, co to udělá. Obklopí mě zástup žebračků. Nastavují pahýly, ženy mi strkají před oči děti, které svírají v náručí. Obklopí mě dívky, které říkají, že mě milují, přestože jsem je v životě neviděl. Hmatají mi po kapsách, vyrábovaných žebračky. Dav, který asi ještě neví, že Číně a Číňanům se nyní daří nejlépe v historii, se rozprehne, když zážní hvízdá policejních pištálků. Otrávený důstojník mě popadne za rameno a strčí do koridoru.

Dojdu až k silnici. Provoz ucpal nákladák. Na korbě auta je klec. V ní prasata. Takových deset patnáct paříků. Jsou poprášeni sněhem. Polámané hnátky trčí mezi mřížemi. Jsou potichu, jakoby zhroutení do sebe. Provoz se hne, kára smrti mizí mezi ostatními.

Pekingská univerzita vypadá jako pevnost. Koleje, učebny pro třicet tisíc studentů, areál je obklo-

pen zdí. Kolébka revolucionářů, odsud šlo na náměstí spousta těch, kteří tam byli zabiti. Mám úkol, na který dnes večer nemám vůbec náladu. Pohovorit se třemi stovkami studentů o evropské poezii. Pro začátek nechávám kolovat pár knížek. Nějak se to zadržává. Pak kluk v modré bundě objeví fotku Karla Cudlína z demonstrace na Národní třídě. Pokud tu jsou nějakí zájemci o evropskou poezii, zůstávají v menšině.

Těžká otázka

Slovo si berou ti, kteří přišli kvůli „Čekoslovak revolútn“. Aha, vždyť je to výročí. A už to jede: Věděli jste o tom, co se děje u nás? Měli jste strach, když jste chodili na demonstrace? Když ses bál, potil ses nebo se ti třáslы nohy? Byli jste ozbrojeni? Ne? Proč? Samé lehké otázky. Pak přijdou ty těžší. Byla by u vás revoluce, kdyby strana povolila svobodu podnikání a cestování? Západní zboží? Záleželo by pak „československému národu“ na svobodě slova? Na svobodné literatuře? Svobodě církvi? Říkám, že nevím. A za chvíli říkám, že asi ne. Tak takhle je to teď u nás, vysvětlí mi modrá bunda. A chcete s tím něco dělat? Krčí rameny. Ještě nevím, říká někdo. Uvidíme.

» Literatura

Haleluja, Flóra žije

Flóra je knížka pro začínající čtenáře, pro ty opravdu malé, ani ne tak do školních lavic, spíš ještě mám či dědovi na klín. „Do malých rukou malou knihu,“ prohlásila prý kdysi Daisy Mrázková (1923), vynikající ilustrátorka a spisovatelka, tvůrkyně celkem jedenácti křehkých barevných opusů. Tenhle její „medvídek s hlavou na niti“ je další z magických událostí, za které vděčím svým dětem. Když obrázková knížka vyšla poprvé, zajímal mě už spíš Vinnetou, ale teď příběh mrňavého plyšáka musím pořídit znova, už jsme knížku dotrhali. Svíravá opuštěnost ulic, když padá sníh a lampy vykrajují z temnoty ponuré městské kouty a někde v blátě a špíně leží pohozený plyšový medvídek. Kýmsi opuštěný, aby ho děti, hybatelé osudového děje, našly a zase svou láskou oživily. Psáno a malováno je to podle skutečné rodinné události. Klukem, který medvědího bezdomovce našel a zachránil, byl autorčin synek Cyril. Jde o vánoční příběh, ne snad kvůli stromku a hodovnímu stolu, ale protože jde o všechno. O život malého medvěda, solidaritu, slitovnost. Není divu, že v mezeře mezi vydáváním knih Daisy Mrázkové v Albatrosu a znovuobjevením medvídky Flóry v Baobabu rozdával léčivé knížky této vlídné paní například farář Vacek svým farníkům v Letohradu po tuctech. Někomu v dětství osud nadělal Pavlíka Morozova, jinému Štěpánku Haničincovou, jinému zas Pokémony, my se radujeme z další generace Daisy Mrázkové. Haleluja! Svět je dobrý. Jáchym Topol

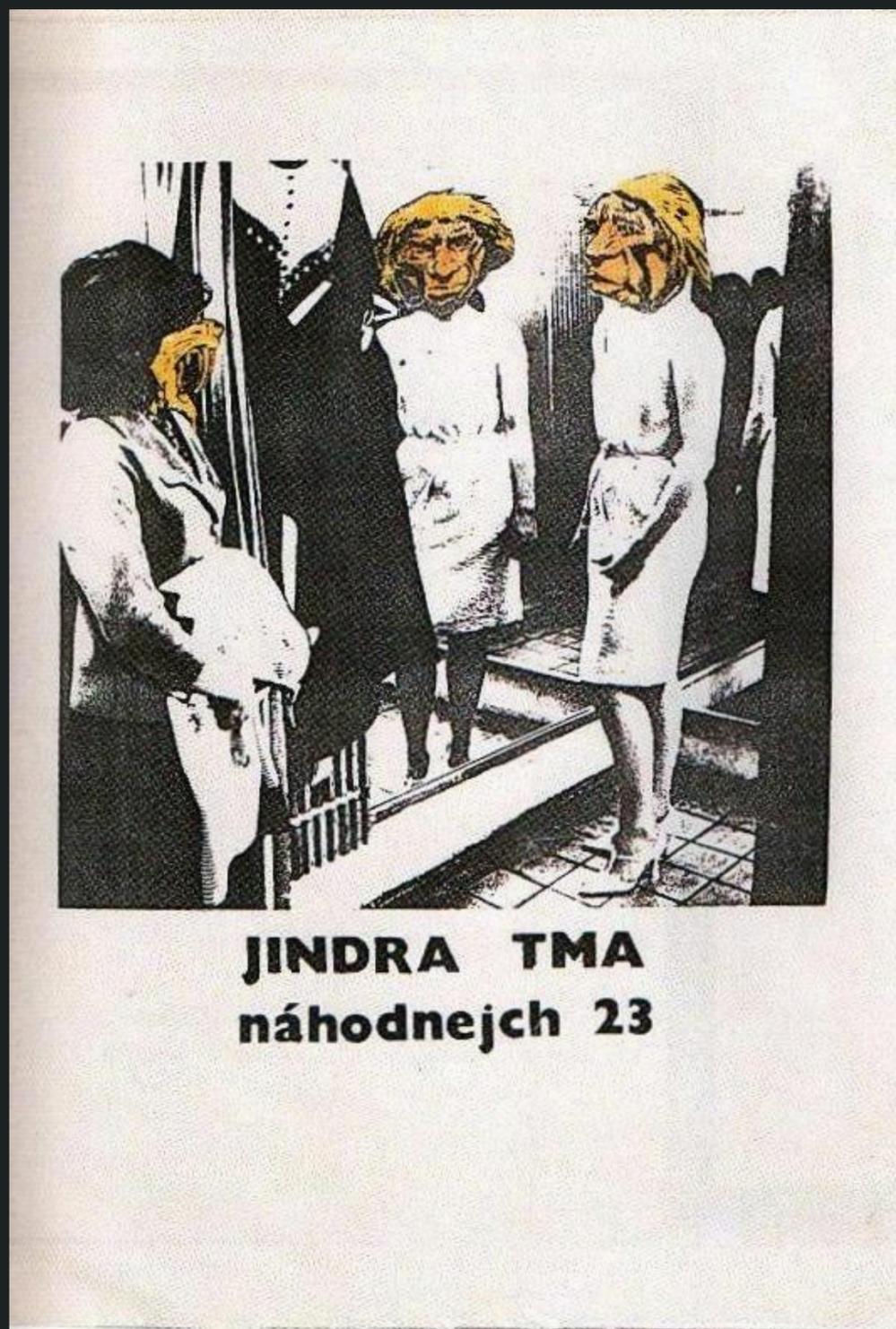
Daisy Mrázková: Můj medvěd Flóra
Dotisk ve vydavatelství Baobab, 50 stran

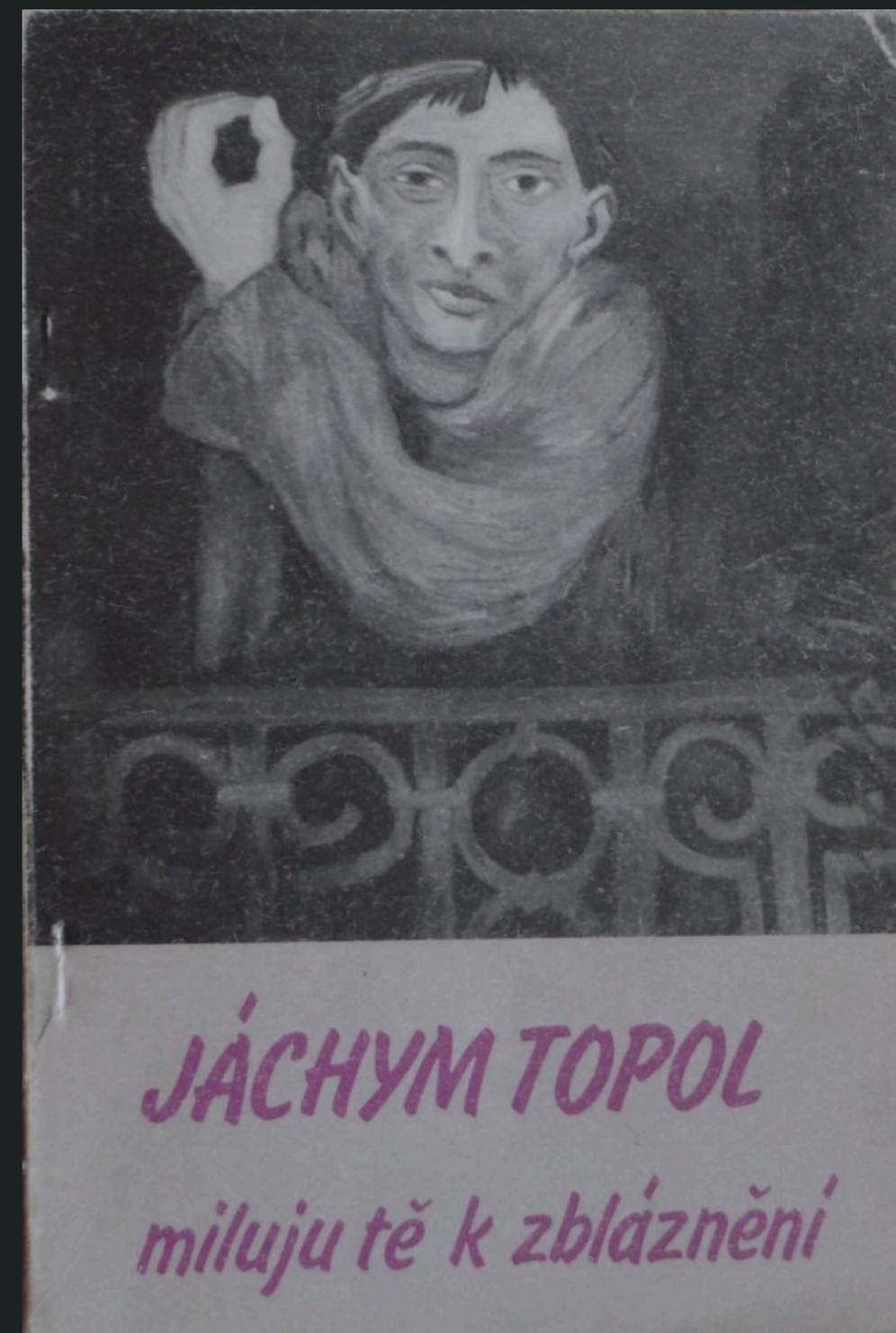
OBSAH:

jednou se mi zdála	1
v	2
sou pastýři	3
děsnej sen - pan učitel pes	4
potom co hvězdy zhasly	9
tříška a tu je třeba vytrhnout	10
kejvá a už Nebyla	12
taky vrány	13
ústa světla	15
dlouhý vědomí	16
vzestup	17
nádherná noc	18
zavři	19
Quetzalcoatl Obětiště	20
co říkal	23
co močím když slyším	24
karavana	25
prsty ukopaný	26
můj přítel	27
a udeří-li tě	28
dunění	29
rýmovaná - konstatování	30
měření	31
chudák král	33

Eskymáckej pes, 1982

1985, edice Mozková
mrtvice

1988, 1991

JÁCHYM TOPOL

SESTRA

(VYPRÁVĚNKY)

Někdy v únoru nebo v březnu '94 mě můj bratr pozval do Berlína. Jel tam na literární večer Revolver Revue, který pořádalo České kulturní středisko. Druhý večer se promítal celovečerní film o Psích vojácích, který v roce '90 natočil český emigrant Pavel Macháček.

Jeli jsme tam s bratrem o den dříve. Dostali jsme k dispozici nezaregistrovaný byt na ořesném sídlišti, v kterém jsme strávili celou první noc a druhý den. Téměř jsme nespali a jen neustále mluvili, vykfíkovali a vydávali různé zvuky. Nakoupili jsme plno piva a vína, sýru a salámů, zeleniny a jeden ananas a celých těch asi 24 hodin jsme se téměř nehnuli od kuchyňského stolu.

A takhle nás tam našla Sestra.

Už jednou jsme s Jáchymem v podobném duchu spolupracovali. Jednalo se také o literární pásmo na večeru Revolver Revue v Divadle Na zábradlí. S Davidem Skálou jsme udělali hudební doprovod a já recitoval básně Raymonda Curvera. Vznikl jakýsi „melodram“, který nás zaujal a od té doby jsem po něčem obdobném občas zatoužil...

A pak nás v tu vybuchující noc v kuchyni našla Sestra.

Mluvili jsme o ní hodiny. Je to bratrův první román, který vyjde v květnu u nakladatelství Atlantis a já jsem mu tehdy nějak k ránu nabídl, že mu udělám propagaci. Jakousi promo-tour románů Sestra. A začalo příjemné třeštění. Vymýšleli jsme dramaturgii, charakter a technické záležitosti kolem, nápady lítaly jako draci a noc bledla a bledla.

Později v Praze se dojednaly detaily a naše manažerka začala obětavě shánět města a sály, kde se tour uskuteční.

Premiéra je 11. května 1994 v klubu v Jilské v Praze. Poté budeme jezdit po republice.

SLOVA: Jáchym Topol
HUDBA: Psí vojáci

A je na světě nový sourozenec: S E S T R A.

26. 4. 1994

Filip Topol

„Teď jděte v pokoji“

Řekl ten v komži seshora davu
vánočním lidem.
Teď tě mohu vidět každou noc.
Viděl jsem slova: Svobodu nebo smrt
vymyslel jsem je. Jsou to sestry.
Když ke mně po schodech kráčel Duch
měl jsem zrovna křeč ve výtahu dolu
střeva.
Sem nesmírně udivenej
bratře
život.

Hele - říkám to
a muj život je abeceda. Nedělám nic
organizuju slovní hmotu
už jen co mi řeknou buňky.
Ožehlej mozek.
Moje mafie.
Říkal jsem: svobodu nebo smrt.
Chtěl jsem a hledal. A teď vím jsou to sestry.
Spím s níma. V jednom bytě. V takovým menším
pokojíku.

Je tam

Pořežu si záda
abych věděl že to jsem já.
Když to bolí není to herec
chůzi upravenou náplastma.
Na náplavce byly stromy
a v korunách se ukládala vlhkost
teď je tam díra.
Je tohle pořád to samé město ty zdi
ulice moje teritorium? Řekl bych já
jemu sobě dítěti Ahoj Buď zdráv Dobrou noc
minul bych ho jak tam stojí
s klíčem na krku v odrbaným svetru
s psíkem? Doved bych ho domu? Anebo
je tam ten spratek pořád?
A míjej ho chodci nějaký lidi? Držky? Ano.
Pořád tam stojí a je sám. Ztratil se. Nohama propaluje
pořád tu samou tu jednu tu ďábelskou asfaltovou kostku.

Do města

V noci nespavosti
někdy ve tmě plavou obličej
tu a tam se vyloupne tvář
někoho kohos znal.
Všichni pak mizí s ranními tramvajemi.
Tohle znají všichni blázni.

Takže dnes v noci zas v tomhle domě
plném Čechů v jejich v našem
vlastním skutečném státě.
Asi je to lepší než bombardování
určitě.
Spát nemusíš umřít jo říkáš si říká ti potichu
do mozku. Ale ani to není jistý.
Pomaloučku se po zdech suně stín a už hodiny
je tam měsíc. Je to jak minulý životy.
Kdybys šel do města
cítíš bys ho se střepama.
To se dá stihnout.
Tu a tam ve větru
popelnice vrzne jako něco živýho.

Jiný příběh

To jsem cejtíl
nějaký třením budoucnosti
a ve tvý tváři svůj obličej lásku.
Osud jeho tíhu. Vlny života
opravdu štěstí atd.
S pomocí B.o.g.
ze mě snad ještě letos bude poměrně obratný obchodník
s ojetejma autákama
rychlejšma jak orel
jako prase
jako někdo jinej.
Z něčeho člověk žít musí
když chce.
Já jsem taky někdo jinej.
Dal jsem hlavu do tvýho lokte
byla trochu velká ale byla to ona.
Pak jsem potkal dvojníka doříkával
mý věty město hrálo tobě B. zemřel bratr
šel pryč a mou ženu v 7.00 den zastih
na požárním cvičení tóny ladily
pekelná kapela
hrála všem stejně pěkně a důležitá schůzka byla
v kavárně Tchibo ve 14.00
ale to už je jiný příběh.

Já, to mně a B. a obrana

Mně se změnil v B.
říkám mu Bogu a ty Bogu a myslím na srdce a na kůži.
Někdo se jen tak líbal hladil nemyslel na nic
a někdo šel sám do tunelu s mrtvolama
mám už jen B.
a některý slova vůbec nejsou pěkný.
Sen může bejt hrůza někdo křičí a je tu
ve snu bajonetu a někdo žije svůj život a úplně mu patří.

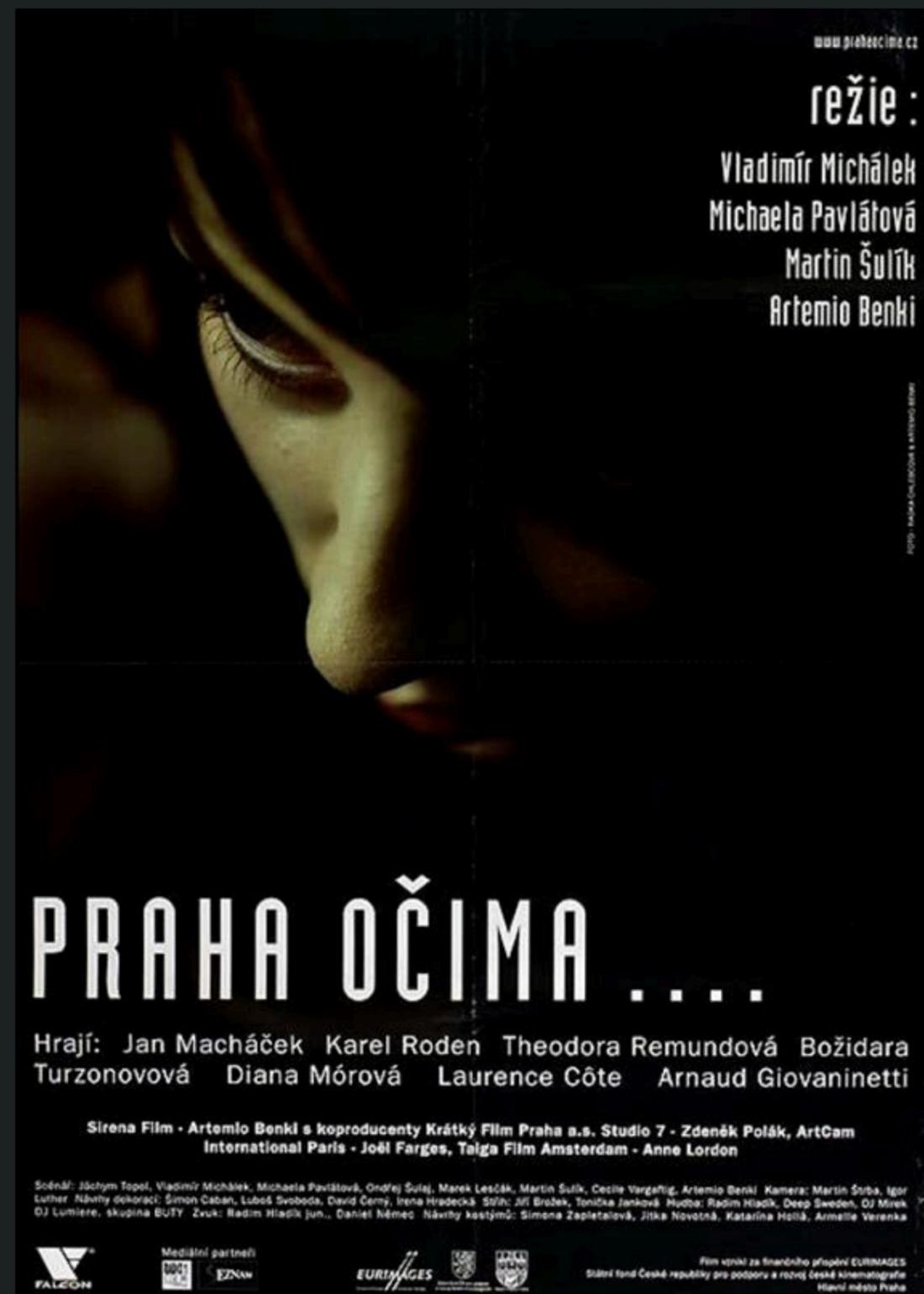
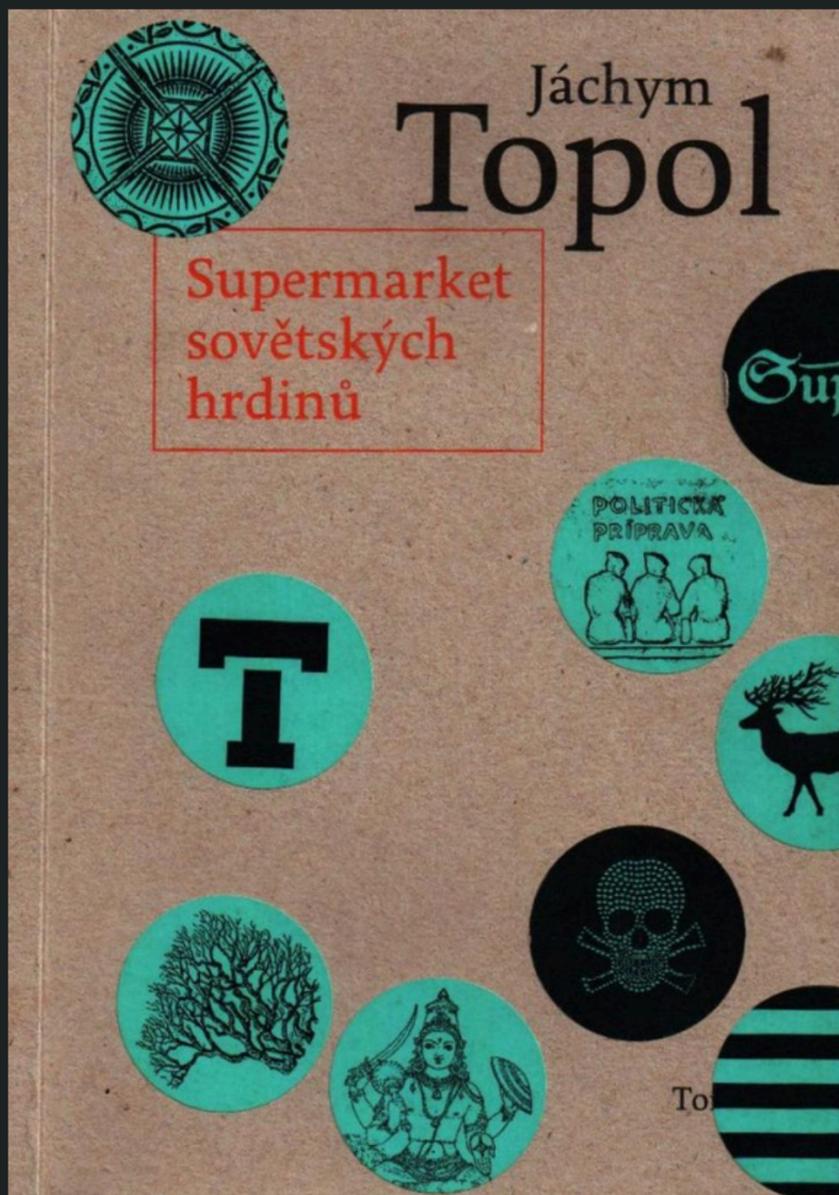
POSLEDNÍ DNY
PÁRSKA

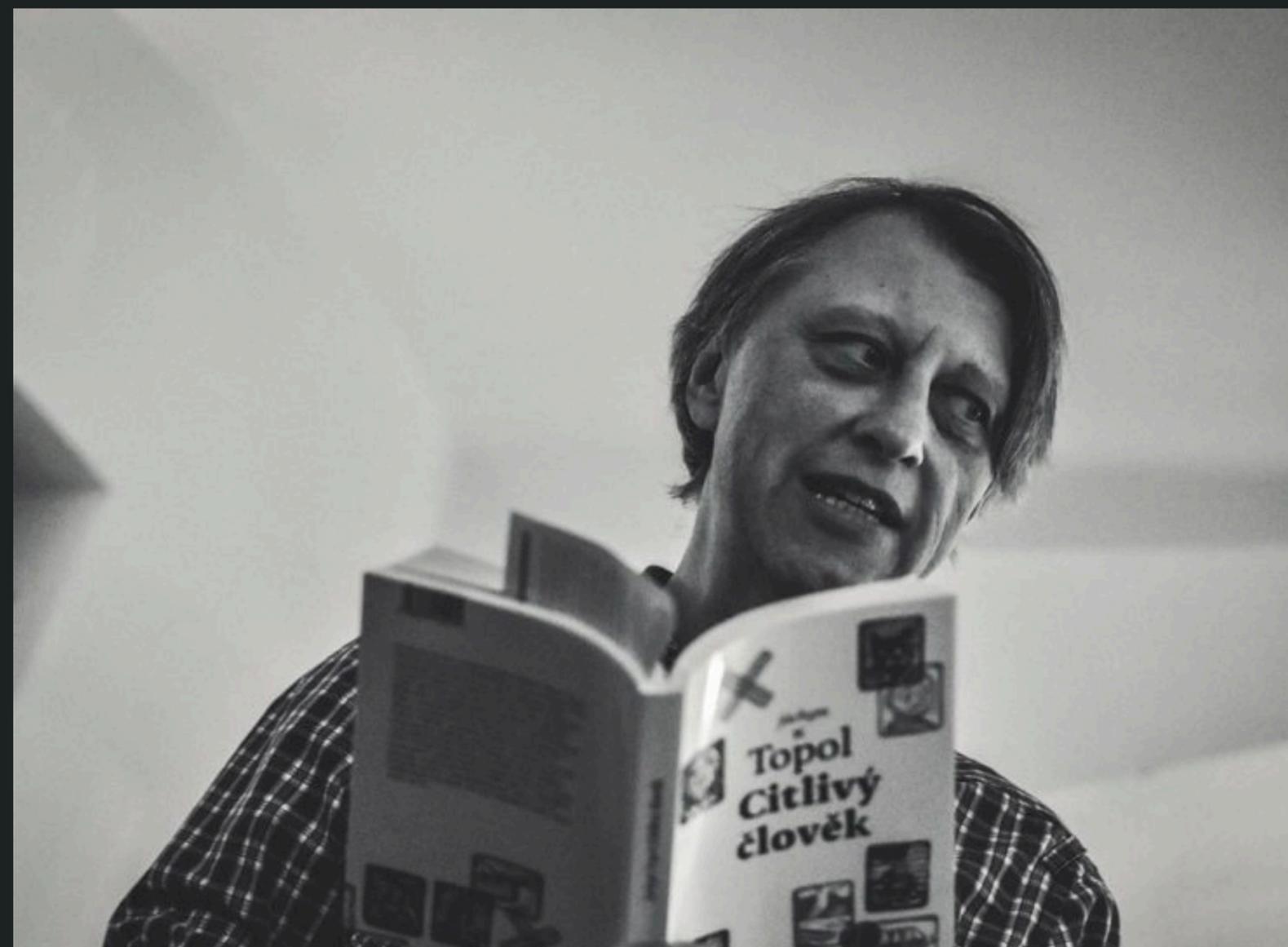
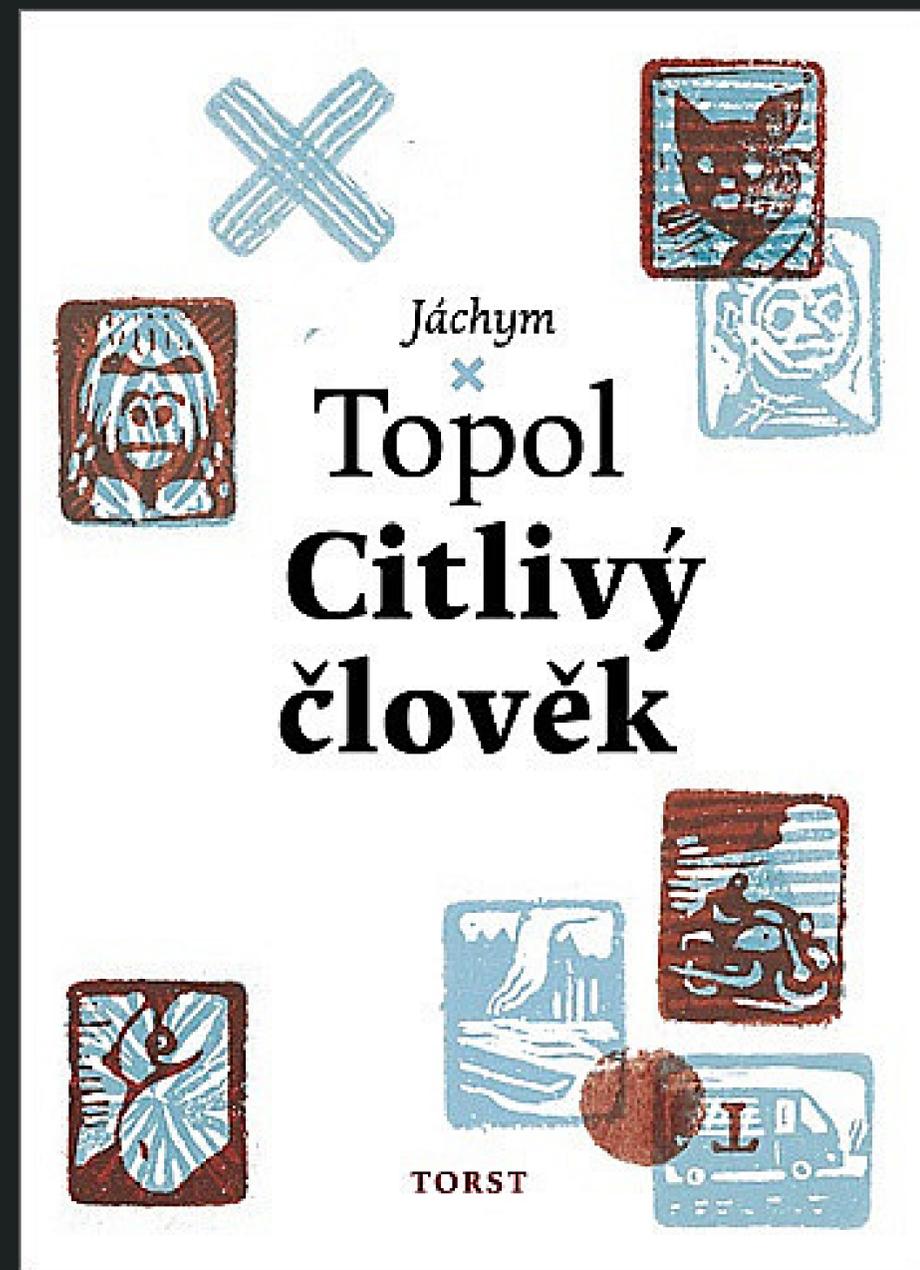
JÁCHYM
TOPOL

*Josefina a já
ještě nemůžeme
dát dělo*

*Měsíčník
září 1982*
PRAHA 1980

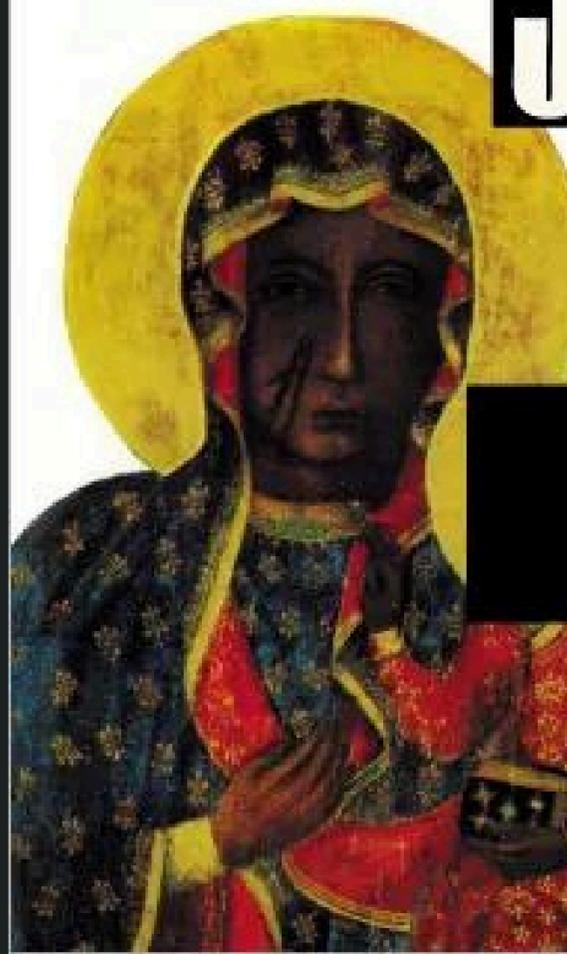

Cenu Egona Hostovského získal Topol

P r a h a (da) - Prestižní literární cena Egona Hostovského za rok 1994 byla včera udělena Jáchymu Topolovi za román Sestra, jež vydalo nakladatelství Atlantis. Tradici tohoto ocenění založila Regina Hostovská v roce 1974 - rok po smrti svého muže, spisovatele Egona Hostovského. V roce 1990 se pak změnil původní statut soutěže, který zněl "za nejlepší prozaické dílo vydané exilovým nakladatelstvím"; nyní cena přísluší "románovému dílu, jež výrazně převyšuje uměleckou úroveň běžné produkce". O držiteli ceny rozhoduje šestičlenná komise literátů a literárních teoretiků, v níž jsou například Josef Škvorecký a Milan Jungmann. Jáchymu Topolovi cenu osobně předala Hostovského dcera Olga Castielová. Součástí ocenění je prémie tisíc dolarů.

JÁCHYM

TOPOL

SESTRA

ATLANTIS

JAZYK

Hejbat

Cejtil

Těma hráběma

Vejš

Hajzla

Babizna

Eště

Pochcal

Barák

Vopravdu

Zmrdovi

Pár šlapek

Bejt

Zapíčený

Žrádlo

Mrtvej

Od sraček

Moh

Ňákejch

Čučel

Dyž

JAZYK

„Nynčko by bodluo par pudů čerstuego syrovuego masa, masa, masasa, ach achich ouvej Maria!” (83)

„Top taky bys krvavoj flauši jakésy pochruostal, nezbedniky jeden, hoj! Taktěž i ja, Davidko moj malej, hu!” (83)

„MĚL JSEM SEN“

S.78 – 80 Bohler

S.80 – 82 Micka

S.82 – 83 David

„Strašně sem toužil po tom, aby to byl jen sen.“ (82)

SEBEKRITIKA

„Sebekritiku jsme na sobě konali,
abychom byli čistší... vroucnějc
připravený pro Messiahův příchod.“ (78)

„starej bolševickej třídní vynález... my
sebekritiku oprášili a používali jí ve
svobodě, v pohodě.“ (78)

MESSIAHŮV PŘÍCHOD?

„No... všichni dobře víme, že ta nová krásná vize našeho prvního svobodného prezidenta... se už leckde stávají skutečností a že spoustu lidí si užívá... dost lidem se už povedlo dostat z podzámčí do zámku, ale víme taky, že sklepy sou plný.“ (79)

ZDROJE

<https://jachymtopol.cz>

<https://www.expozice.muzeumliteratury.cz/exhibit-posledni-dny-parska>

<https://www.kosmas.cz/oko/aktuality/192154/statni-cena-za-literaturu-2017-jachym-topol/>

<https://www.jsns.cz/lekce/15589-ceske-deti>

<https://plus.rozhlas.cz/pribeh-ceskych-deti-6511130>

<https://scriptum.cz/cs/periodika/koruna>

<http://tvare-vzdoru.vaclavhavel-library.org/cs/profil/110/jachym-topol-1962>

<https://rozbor-dila.cz/sestra-rozbor-dila/>

<https://wave.rozhlas.cz/jachym-topol-narval-jsem-do-sestry-chaos-5243634>

<http://www.viktorkarlik.cz/obalka-ke-knize-petr-placak-medorek>

<http://tvare-vzdoru.vaclavhavel-library.org/cs/profil/90/ivan-lamper-1957>

<http://slovníkceskeliteratury.cz/showContent.jsp?docId=1891>